

VIRÁGH LÁSZLÓ

**Értetek csak lángolni
szabad**

Gyönyörű gyöngyvirágok, fekete
rózsák,
Lángoló tulipántok, nem is valóság,
Ifjú éjszakáim forró álmaiban,
Eltűnő felhőkként suhantok tova,

Lobogó hajatok zuhatagja borít,
Betakar, mint áradó folyam, elragad.
Epedek-sepedek, vágyam fojtogat,
Míg dobogó szívem csaknem
megszakad,

Itt vagytok, örökéletű lélekvirágok,
Titokzatos, álmaimba-rejtett lányok,
Ringattok, csókoltok, felzaklattok,
Vérrel, varázssal, jéggel, parázssal,

Elemésztetek, felélesztetek,
Tüdőmmel lélegzetek, szívemmel
szerettek,
Széttörtök, összeraktok,
Velőmmel, agyammal mit akartok?

Ha kérek, nem adtok,

Ha kerüllek, lábam elé omoltok,
Öleltek, öltök, haltok, éltek,
S ha jön a hajnal, elenyésztek.

2019-09-26 éjjel

Magyarország

Itt élek benned, - mégis, - hiába
kereslek, rejtezel,
Te megalázott, megszorított,
Sok gyermekedtől elszakított,
Csontig vetkeztetett, megcsonkított,
Ki magadban hordod mind a sebet,
Melyet e tájon kapni lehetett,

Itt élsz bennem, - és mégis, - hiába
kereslek, rejtezel.

Messziről jöttél, dicsőségből és
homályból,
Onnan, ahol a kelő Nap lángol,
Öntudatlan vagy; eredetét feledő,
Eredetét kereső, rokont esengő,
társtalan,
Idegenek között magányos,
Védtelen, gyűlölt, meg nem értett.

Itt élek benned, - mégis, - hiába
kereslek, rejtezel.

Hol vagy, hová lett szép hited?
Tündöklő csillagodból mi lett?
Ékes, eleven kép, erő, okosság,
Kit tisztelt és félt megannyi ország,

Vitézség tüköre, kereszténység pajzsa,
Példája mindeneknek békére, harcra,
„Ébreszd fel alvó nemzeti lelkedet!”
Övezd fel magad viadalra!
Ernyedt csüggedésedből
Állj végre talpra!